

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **Š. U.**, bytem R., zastoupené: Mgr. Bc. Klára Luhanová, advokátka se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 6.4.2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 22.2.2016 č.j. X o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 6.4.2016 se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 22.2.2016 č.j. X, protože je dle ní nezákonné, protože vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu a její onemocnění bylo zcela nesprávně podřazeno pod kapitolu V., odd. 4, položku 4c) vyhlášky č. 359/2009 Sb., byť z přiložené lékařské dokumentace a jejích potíží je zřejmé, že se jedná o těžké depresivní onemocnění zařazené pod položku 4d). Posudkoví lékaři nezkoumali podrobně její zdravotní stav, ani nepřihlédli k jeho zhoršení a posoudili jej formalisticky podle rozhodnutí ze dne 27.4.2015 a 2.7.2015, jimiž bylo rozhodnuto a potvrzeno, že se u ní jedná již pouze o invaliditu druhého stupně a nikoli třetího stupně, jak bylo původně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 22.4.2014. Protože se vzhledem k nárůstu fyzických i psychických obtíží a uvedenému nepříznivému rozhodnutí se stav žalobkyně ještě zhoršil, byl na její žádost rozhodnutím ze dne 11.12.2015 znovu prověřen její zdravotní stav a opět shledán pouze invalidní důchod II. stupně; dále popsala své zdravotní obtíže a vyjádřila se ke své schopnosti pracovat. Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, také požadovala náhradu nákladů řízení bez specifikace. (K žalobě připojila kromě jiného i kopii napadeného

rozhodnutí.) Dále podáním ze dne 23.5.2016 žalobkyně doložila aktuální lékařskou zprávu ze dne 9.5.2016.

Napadeným rozhodnutím ze dne 22.2.2016 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 11.12.2015*, jímž byla zamítnuta její *žádost o změnu výše invalidního důchodu* podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., *o důchodovém pojištění* (dále jen **zákon**), pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Rokycany ze dne 3.12.2015 není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale je nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.2.2016 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným lékařem ČSSZ dne 18.2.2016 bylo zjištěno, že žalobkyně je nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně, ale není invalidní pro invaliditu třetího stupně, když rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 4c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., *o posuzování invalidity* (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30-45%; žalobkyni byla přiznána s ohledem na aktuální klinický stav horní hranice vymezeného rozpětí 45%, která byla vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu navýšena podle § 3 odst. 1 vyhlášky o 10% na celkových 55%.

Z obsahu *vyžádaného posudkového spisu OSSZ Rokycany vedeného ohledně žalobkyně* a v něm založeného *záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 3.12.2015* a *záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 18.2.2016* soud zjistil, že žalobkyně nebyla uznána invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale byla nadále uznána invalidní pro invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 4c) přílohy vyhlášky, pro něž se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 45%, která byla navýšena podle § 3 odst. 1 vyhlášky o 10%, takže její pracovní schopnost poklesla celkem o 55%.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 18.4.2016 navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., *o organizaci a provádění sociálního zabezpečení*, a rozhodnutí ve věci samé ponechala na úvaze soudu podle závěru posudkové komise. Ze *zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 22.2.2016 bylo žalobkyni doručeno dne 24.2.2016.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 27.6.2016 za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie i žalobkyně a jejího zástupce, v jehož závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona od 9.4.2015. Dle doložené zdravotní dokumentace a

vyšetřením psychiatrem při jednání komise byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně, jehož rozhodující příčinou je úzkostně-depresivní porucha (*úzkost výrazná, deprese extrémně těžká*) u osobnosti s akcentovanými rysy, emočně labilní, dalším závažným postižením je fibromyalgický syndrom a stav komplikuje neuropatická bolest s dotykovou alodynii po exstirpaci granulomu hýždí. PK MPSV nebyla v souladu s posudkovým hodnocením OSSZ Rokycany ani námitkového řízení a konstatovala, že u žalobkyně se jedná o těžké postižení, proto míru poklesu pracovní schopnosti hodnotila 70% podle kapitoly V., položky 5d) přílohy vyhlášky, přičemž bylo přihlédnuto i k dalším zdravotním postižením (*fibromyalgie, neuropatická bolest*), ale vzhledem k tomu, že se nejedná o těžké narušení společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit, byl použit § 4 odst. 1 vyhlášky a tato hodnota byla snížena o 10%, takže *celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně činí 60%*. Z doložených lékařských nálezů nelze prokázat u ostatních uvedených onemocnění takové závažné funkční postižení, aby byla splněna podmínka pro použití § 3 odst. 1 vyhlášky. Dle komise žalobkyně není schopna práce spojené se zvýšeným rizikem stresů, ve směnném provozu, ve velkém kolektivu, ve vynuceném tempu, ale je schopna lehké práce. Datum vzniku invalidity druhého stupně bylo ponecháno dnem stanoveným na OSSZ, tj. 9.4.2015; také byla stanovena platnost (*posudku*) do 30.6.2019, neboť je předpoklad stabilizace a zlepšení zdravotního stavu. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobkyni a žalované.*)

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 4.8.2016 se nezúčastnila pouze žalobkyně a jednání bylo odročeno na neurčito za účelem vyžádání doplnění posudku PK MPSV – pracoviště v Plzni.

K žádosti soudu PK MPSV-pracoviště v Plzni vypracovala po jednání konaném dne 10.11.2016 doplňující posudek za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie bez přítomnosti žalobkyně, v němž komise uvedla, že trvá na svém původním posudku ze dne 27.6.2016, neboť u žalobkyně se jedná o smíšenou úzkostně-depresivní poruchu a nikoliv o depresivní poruchu, jak je zřejmé z nálezů odborných lékařů i z vyšetření psychiatrem v komisi. Při posudcích na OSSZ a námitkovém řízení byla mylně uvedena číselná dg. F 32 namísto dg. F 41. Toto postižení je nutno hodnotit dle kapitoly V, položky 5, písm. a)-d) přílohy vyhlášky a míra poklesu pracovní schopnosti podle kapitoly V, položky 5, písm. c) přílohy k vyhlášce činí 25-35% (*jedná se o středně těžké funkční postižení, značně snížená úroveň sociálního fungování, výkon některých denních aktivit značně omezen*). U žalobkyně jde o závažnější formu postižení, která by odpovídala poklesu pracovní schopnosti (PPS) 50%. Ale pokud navýší horní hranici taxace o 10%, dostanou se na 45% a to nadále odpovídá druhému stupni invalidity. Pokud budou hodnotit míru poklesu pracovní schopnosti podle kapitoly V, položky 5, písm. d) přílohy k vyhlášce, tak ta činí 70%, ale o takto závažné postižení se u žalobkyně nejedná. PK MPSV tedy hodnotila pokles pracovní schopnosti u základního psychiatrického postižení 50% a s ohledem na ostatní postižení (*fibromyalgický syndrom a komplikující neuropatická bolest s dotykovou alodynii po exstirpaci granulomu hýždí*), proto hodnotila pokles pracovní schopnosti 60%, toho ale nelze dosáhnout navýšením základní taxace, jak uvádí právní zástupce ve své námitce. Aby bylo dosaženo míry poklesu 60%, je nutno taxaci 70% snížit o 10%. A to bylo učiněno, neboť se u žalobkyně objektivně nejedná o tak závažné postižení, jak je uvedeno v kapitole V, položce 5, písm. d) přílohy vyhlášky. Vzhledem k věku žalobkyně je stanovena omezená platnost posudku, když není vyloučena stabilizace zdravotního stavu. Vývoj léčby jde neustále dopředu a není vyloučeno, že na farmakoterapii a

důsledné psychoterapii se stav upraví. PK MPSV není schopna předjímat, jak bude vypadat zdravotní stav žalobkyně za několik let, proto je stanovena kontrolní lékařská prohlídka. I psychiatricka uvádí, že prognóza je nejistá, nikoliv, že je jisté, že stav bude jen progredovat. (*Stejnopis doplnění posudku byl doručen žalobkyni a žalované.*)

Žalobkyně ve vyjádření ze dne 29.11.2016 sdělila, že se závěry doplňujícího posudku PK MPSV nesouhlasí, neboť dle jejího názoru se komise dostatečně nevypořádala se všemi jejími námitkami a posudek není správný; doplnění posudku je svým způsobem polemikou s vyhláškou, respektive její přílohou. Zejména uvedla, že pokud komise onemocnění žalobkyně hodnotila položkou 5d), a toto hodnocení lze mít za příléhavé, pak míru poklesu pracovní schopnosti může snížit pouze z důvodů, které jsou uvedeny v § 4 vyhlášky, nikoliv z jiných. V opačném případě je její posudek zmatečný a diskriminační. Vyhláškou je PK MPSV vázaná, a to i když má pocit, že zde určitá položka chybí. Žalobkyně měla za to, že ke dni 22.2.2016 byla invalidní pro invaliditu třetího stupně a její míra poklesu pracovní schopnosti činila nejméně 70%, proto navrhla, aby byl vypracován nový srovnávací posudek jiné posudkové komise, případně soudem ustanoven znalec z oboru zdravotnictví – zdravotnická odvětví různá – posudkové lékařství k vypracování znaleckého posudku, který by zhodnotil míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně.

K žádosti soudu PK MPSV-pracoviště v Plzni vypracovala dne 2.12.2016 doplnění posudku o invaliditě, v němž mimo jiné uvedla, že setrvává na svém původním posudkovém hodnocení; žalobkyně byla vyšetřena odborníci s dlouholetou praxí, která navíc pracuje jako soudní znalec v oboru psychiatrie. Vzhledem k tomu, že se nejedná o těžké narušení společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit byl použit § 4 odst. 1 vyhlášky a hodnota byla snížena o 10%. Žalobkyně je sice vyučená jeřábnice, a protože toto povolání vykonávala nejdelší dobu, je také posuzována jako jeřábnice, ale jasně vyplývá z pracovní anamnézy, že v posledních letech pracovala jako fotografka a také jako kontrolor kvality. V odvolání je uvedeno, že někdy je stav žalobkyně tak závažný, že není schopna jakékoliv činnosti, to jasně poukazuje na kolísavý průběh onemocnění; tyto propady lze řešit dočasnou pracovní neschopností. (*Stejnopis tohoto doplnění posudku byl doručen žalobkyni a žalované.*)

Žalobkyně se nezúčastnila ani ústního jednání u zdejšího soudu dne 8.12.2016, kdy k návrhu zástupce žalobkyně i zástupce žalované bylo jednání odročeno na neurčito za účelem vyžádání tzv. srovnávacího posudku u PK MPSV, pracoviště v Praze.

K žádosti soudu PK MPSV-pracoviště v Praze vypracovala po jednání konaném dne 8.3.2017 tzv. srovnávací posudek za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie i žalobkyně a jejího zástupce, v jehož závěru komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona; jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla úzkostně-depresivní porucha. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla hodnocena dle kapitoly V., pol. 5c) přílohy vyhlášky a činila 35% a z důvodu koexistence ostatních onemocnění uvedených v diagnostickém přehledu komise zcela maximalisticky navýšila tuto hodnotu dle § 3 vyhlášky o 5% na celkových 40%. Komise uvedla, že nehodnotila dle položky 5d), neboť u žalobkyně nebyly prokázány tam uvedené těžké neurotické či psychosomatické poruchy, konkrétně obsedantně kompulzivní poruchy s

neschopností kontaktu mimo přirozené sociální prostředí vedoucí k poskytování ústavní péče v nemocnici, s těžkým narušením společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit. Komise proto hodnotila v rozporu s posudkem lékaře OSSZ a námitkového oddělení ČSSZ, neboť zdravotní postižení bylo nesprávně zařazeno mezi afektivní poruchy (*dříve- cyklofrenie, maniodepresivní porucha*) a podle toho hodnoceno dle pol. 4. Komise také hodnotila v rozporu i s posudkem PK MPSV Plzeň, neboť i při zcela správném zařazení onemocnění mezi neurózy a hodnocení dle pol. 5, se jeví hodnocení dle 5d) při neexistenci obsedantně kompulzivní poruchy jako nadhodnocené. Nálezy doložené k žalobě byly při posouzení náležitě vyhodnoceny a nebyly důvodem pro změnu posudkového závěru. Nálezy doložené při jednání pocházely z období cca 1 roku po vydání napadeného rozhodnutí a popisovaly aktuální zdravotní stav a nové skutečnosti; tyto nálezy nebylo možné zohlednit k posouzení zpětně, resp. k datu vydání napadeného rozhodnutí. Při psychiatrickém vyšetření (*provedeném při jednání komise*) byla žalobkyně lucidní a všemi kvalitami přesně orientovaná; psychomotorické tempo bylo normální; kontakt byl ochotný a kvalitní; přítomny byly známky agravace, myšlení bylo souvislé, logické bez paranoidity a bez bludů a bez autoakuzací; koncentrace pozornosti a paměť nebyly narušeny; nálada byla prakticky v normě, aktuálně bez anxiety, přítomna byla mělká afektivní labilita. Nově - 01/2017, tj. cca 11 měsíců po vydání napadeného rozhodnutí, byl dle CT vyšetření zjištěn lehký výhréz meziobratlové ploténky L4/5 a nově 02/2017, tj. 1 rok po vydání napadeného rozhodnutí, byla dle denzitometrického vyšetření prokázána v oblasti bederní páteře osteopenie. Nově zjištěné skutečnosti neměly vliv na posudkový závěr k datu vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně, i kdyby tyto skutečnosti mohly být zohledněny, neomezovaly by, s ohledem na jejich minimální funkční dopad, žalobkyni nad rámec základního postižení. Žalobkyně byla schopna práce s podstatně menšími nároky na psychické funkce a v podstatně menším rozsahu a intenzitě, schopna vykonávat práce s využitím předchozích pracovních zkušeností; nevhodné byly práce psychicky náročné, termínované. K žalobě a k četným podáním žalobkyně sdělila komise mimo jiné, že nelze zaměňovat afektivní poruchy s poruchami neurotickými, kam patří mj. úzkostně depresivní syndrom, somatoformní poruchy apod. Změna stupně invalidity byla stanovena dnem 22.10.2015 (nálezem); doba platnosti (lhůta KLP): 30.6.2019. (*Stejnopis tohoto posudku byl doručen žalobkyni a žalované.*)

Ústního jednání konaného dne 30.3.2017 se žalobkyně také nezúčastnila, přítomná zástupkyně žalobkyně závěrem uvedla, že má za to, že žaloba byla důvodná, žalobkyně je invalidní pro třetí stupeň invalidity, což doložila lékařskými zprávami ošetřující psychiatricky a psychologicky; posudky posudkových komisí v Plzni i v Praze nepovažuje za správné, úplné a přesvědčivé; lékařské zprávy dle jejího názoru plně odůvodňují třetí stupeň invalidity, když deprese byly psychiatrem označeny jako extrémně těžké, a to ještě v rozhodném období; žalobkyně byla pro deprese i hospitalizována, byť toto do rozhodného období již nepatří, jedná se o důsledek onemocnění v rozhodném období a je zřejmé, že deprese byly extrémně těžké a proto navrhuje, aby bylo žalobě vyhověno a přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vyčíslí. Zástupkyně žalované závěrem s ohledem na závěry posudku PK MPSV, jeho doplnění i tzv. srovnávacího posudku, navrhla zamítnutí žaloby, neboť paní žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by šlo o pokračování invalidity třetího stupně.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%.*

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) *nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) *nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) *nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly v této věci shledány, jak uvedeno shora.

Žalobkyně se z důvodů uvedených v žalobě domáhá přiznání nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, která je od 1.1.2010 upravena v citovaném § 39 zákona. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky). Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by jí měl být přiznán invalidní důchod pro třetí stupeň invalidity pro zjištěné zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro přiznání tohoto důchodu, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v prvním až třetím stupni lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledku lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je přesvědčen o trvání stupně invalidity.

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 22.2.2016*. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity vyššího stupně v novém správním řízení (*nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři*).

Dále soud připomíná, že přiznání či ponechání invalidity a výše jejího stupně není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání či na finanční, sociální nebo rodinnou situaci žalobkyně. V zákoně o důchodovém pojištění a jeho prováděcích předpisech jsou velmi striktně konstruovány podmínky, které musí žadatel splnit, aby mu mohl být přiznán invalidní důchod. Při posuzování nároku na invalidní důchod je tedy možno vycházet pouze ze zdravotního stavu žadatele (tj. pojištěnce) za splnění další zákonné podmínky, a to potřebné doby pojištění (§ 40 odst. 1 a 2 zákona).

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 22.2.2016 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK

MPSV pracoviště Plzeň ze dne 27.6.2016 a jeho doplnění ze dne 10.11.2016 i 2.12.2016 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejích onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i omezení, které však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval dne 3.12.2015 podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 11.12.2015, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách, tak i PK MPSV pracoviště Plzeň, hodnotili zdravotní stav žalobkyně, jak uvedeno shora. Rovněž bylo přihlédnuto k závěru tzv. srovnávacího posudku vypracovaného PK MPSV pracoviště Praha dne 8.3.2017. Nejvyšší přiznaná 60% ztráta pracovní schopnosti (*posudek PK MPSV pracoviště Plzeň*), ani míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně 40% přiznaná PK MPSV pracoviště Praha dne 8.3.2017, však nedosahuje nutných 70% této ztráty pro invaliditu třetího stupně, tudíž žalobkyně byla uznána invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí pouze pro invaliditu druhého stupně od 9.4.2015. Naproti tomu dle posudku PK MPSV pracoviště Praha se od 22.10.2015 u žalobkyně jednalo pouze o invaliditu prvního stupně. Posudek PK MPSV pracoviště Plzeň soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobkyně, když při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz. Pokud se týká tzv. srovnávacího posudku PK MPSV pracoviště Praha, k jeho obsahu přihlédl soud toliko v tom směru, že ani jím nebyla žalobkyně uznána k předmětnému datu invalidní pro invaliditu třetího stupně.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). *Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 22.2.2016 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, protože žalobkyně neprokázala, že je invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale byla shledána nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 11.12.2015.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. března 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně